

Г. Ст. Михайловски намира голѣмо едно прѣ-
имущество на „българската народна църква“ въ
туѣ „че началата отъ които изхожда организация-
та“ ѣ, „напълно хармонизиратъ [се съобразяватъ]
съ новитѣ идеи“. Отъ тия начала „на първи редъ
стои изборната система“

Изборната система, има я до негдѣ и въ Ка-
толишката Църква. Папата се избира отъ кардина-
литѣ. Въ нѣкои епархии владицитѣ се избиратъ
отъ свещеницитѣ, като се подразбира, че избранный
трѣбва да бѣде одобренъ отъ Папата и държав-
ний глава да не е противенъ, ако държавата
има договоръ (конкордатъ) съ църквата, тъй както
българский Екзархъ се одобрява отъ Негово Импе-
раторско Величество.

Ала тази изборна система не е такава, че да
се отстранява Исусъ Христовото участие; не е до
тамъ безограничена, защото Исусъ Христосъ е ка-
залъ: „Азъ съмъ ви избралъ“; и е далъ на св. Пе-
теръ, слѣдната заповѣдъ: „Утвърди братията си“. ¹⁾

Но общата, безгранична изборна система, из-
вънмѣрно приятна на г. Михайловски не изглежда
толкова съвършено откритие.

И чини ми се, „Духовна пробуда“, кждѣто пи-
ше, като единъ отъ виднитѣ редактори, г. Михаи-
ловски, е на сжщото мнѣние.

Нали така ви се вижда на васъ, приятели чи-
татели, ако четете въ I ий брой, стр. 12, статийка-
та, „По митрополитския изборъ въ Пловдивъ“?

„На 27 октомврий м. г. бѣ произведенъ изборъ
за новъ митрополитъ..... Имаше силни агитации
въ полза на нѣкои отъ кандидатитѣ.... Като завър-
шекъ на тия нечестни агитации, намѣси се съвсѣмъ

¹⁾ Св. Ив. XV. 16. — Св. Лук. XX. 32.